

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 167/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., P., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť a dediť majetok zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozsudkom č. k. 1 Sžr 3/2010-140 z 22. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2013 doručená sťažnosť J. R., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť a dediť majetok zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho rozsudkom č. k. 1 Sžr 3/2010-140 z 22. novembra 2011.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozsudkom mal „odňať vlastnícke právo sťažovateľa k nehnuteľnostiam a toto malo byť zapísané neoprávneným osobám“. Napadnutým rozhodnutím mal najvyšší súd porušiť základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 20 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Získal som nový dôkaz o vlastníctve mojich predkov, ktorý nemohol byť použitý v konaní ROEP, pretože bol v maďarskom jazyku a preto som o ňom ani nevedel. Je to kúpno predajná zmluva overená notárom poradové číslo: 1717/1918 a pripájam ju k tejto sťažnosti ako dôkaz č. 1.

Podľa dôkazu č. 1 na parcely č. 600 žili v minulosti dve rodiny, Š. P., ktorého manželka bola A. rodená R. a na druhej polovici dvora žil J. P. P., ktorého manželka bola A. rod. K. Boli to starí rodičia mojej manželky Z. rodenej P. a tí si odkúpili dvor od rodiny Š. P., ako je uvedené v dôkaze č. 1.

Zakúpený dvor v osobnom vlastníctve podľa nevyvrátiteľného dôkazu č. 1 pred mapovaním, teda pred rokom 1934 bol vedený v zápisniciach - hárkoch č. 2697 a 228, čo je v dôkaze č. 1 uvedené. Dvor bol potom predaný predajokúpnu zmluvou 2418 a zapísaný do vložky č. 382 v 13/14-inách - 496 m² a v 1/14-ine = 38 m², podľa skutočnej držby /: 30. novembra 1946 čd. 2516 :/. Páni úradníci katastra v konaní ROEP nepostupovali podľa vložky č. 382, ani podľa uznesenie súdu 2516/46 uvedeného vo vložke č. 382, a odňali osobné vlastníctvo patriace : 1. A. R. rod. P. čp. 323 v 1/3-ine, 2. J. P., ktorého manželka je Z. rod. H. čp. 255 v 1/3-ine, 3. M. P. rod. P. čp. 709 v 1/3. Vložka č. 382 nachádzala sa v dokladoch ROEP. Najvyšší súd SR o vložke č. 382 vedel a napriek tomu porušil zákony a moju žalobu zamietol.

Dvor o výmere 534 m² parcela č. 600, nadobudli zákonným spôsobom po vyššie uvedených predchodcoch J. R. v 1/3-ine, J. R. v 1/3-ine a A. H. v 1/3-ine dedením 14 D/1538/2002, D 1089/90 a kúpou RI 218/80. Vlastníctvo bolo protiprávne odňaté úradníkmi katastra a čl. 20 Ústavy SR bol porušený.

Dňa 25. 10. 2012 doručil mi Okresný súd vo Zvolene overenú kópiu notárskej zápisnice NZ 13/59 - N 14/59 a pripájam ju k tejto sťažnosti ako dôkaz č. 2.

Notárska zápisnica v dôkaze č. 2 dokazuje, že spoluvlastníctvo dvora bolo zrušené. Na druhej strane zápisnice sa uvádza, že sa dohodli s ostatnými spoluvlastníkmi pri zrušení spoluvlastníctva dňa 17. marca 1955 u Ľudového súdu v K. pod č. Nc 44/55-5 sme sa dohodli a zrušili spoluvlastníctvo.

Je logické, že súd by nemohol povoliť odpredanie žiadnej čiastky dvora ak by bol dvor spoločný. Vedeli to aj páni úradníci Správy katastra Z., riaditeľka Ing. B. a úradníčka Ing. B., pretože v operáte katastra musela sa nachádzať kúpnopredajná zmluva vedená vo vl. 3028 zo 7. 10. 1959 čd. 169, ktorou 1/3 dvora bola odpredaná M. P. rod. P., ako osobné vlastníctvo. Uvedení úradníci uviedli do omylu Okresnú prokuratúru vo Zvolene dňa 19. 2. 2009, že dvor je spoločný. Prokuratúra bola povinná podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona o prokuratúre č. 153/2001 Zz. chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb, vykonať opatrenia na predchádzanie porušeniu zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Všetko sa konalo poza môj chrbát a bol porušený § 3 ods. 2, 4, a § 32 ods. 1, 2 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku, bola porušená povinnosť postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a dať im vždy príležitosť aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať. Správne orgány sú povinné zaoberať sa každou vecou ktorá je predmetom konania. Rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy a čestné vyhlásenia. Nič z toho nebolo rešpektované a dodržané.

V proteste prokurátora Pd 21/09-5 zo dňa 17. 3. 2009 sa uvádza, že Správa katastra Z. porušila zákon. Príslušný prokurátor to odôvodňuje tak, že Správa katastra Z. by spôsobila duplicitu pri zápise vlastníckeho práva ohľadom parcely C-KN č. 600 o výmere 534 m² (celý spoločný dvor) je zahrnutá aj parcela C-KN 600/2 o výmere 52 m². Tento údaj je nepravdivý.

... Najvyšší súd SR bol uvedený do omylu, pretože parcela 600/2 bola vytvorená vložkárskou komisiou podľa rozdelenia čd. 1/47 dňa 2. 1. 1947 a preto som parcelu žiadal zapísať vydržaním, aby som ju dostal na tom mieste pod mojou stavbou, kde mi ju odovzdala odpredávateľka A. L. a mala k nej aj nákras rozdelenia ČD 1/47. Dvor dňa 17. 3. 2009, keď rozhodoval prokurátor, nebol spoločný, žiadna duplicita zápisov nevznikala.

Pozemok pod mojou stavbou vytvorený vložkárskou komisiou ako parcela č. 600/2 patrí do mojej tretiny dvora riadne kúpeného a nemôže dôjsť k žiadnej duplicite zápisu, pretože parcela 600/5 v 13/14-inách a pozemky v držbe čd. 2516/46 nepresahujú 534 m² dvora.

K odňatiu vlastníckeho práva nezákonným konaním došlo nasledovným spôsobom:

Po roku 1945 dostal sa k moci komunistický režim, ktorý pozemky bral, ako je každému dobre známe a dával ich do užívania družstvám alebo iným občanom, ale neukradol ich a v súčasnej dobe pozemky kradnú a lúpia novodobé orgány svojou mocou a podvodmi.

Po roku 1946 bolo nariadené pozemky vedené v hárkoch a zápisniciach zapísať do pozemnoknižných vložiek do vlastníctva alebo držby, tak ako komu patrili. Komunisti vydali aj Občiansky zákonník č. 141/1950.

Najvyšší súd SR na strane 11 rozsudku chce obnoviť parcely č. 600/3 a 600/4 zriadené vložkárskou komisiou rozdelením čd. 1/47 zo dňa 2. 1. 1947 ktoré boli v držbe od 2. januára 1947 do 17. marca 1955, keď boli súdom zrušené!

Ak by rozsudok Najvyššieho súdu SR nebol zrušený došlo by k porušeniu § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 141, ktorý nadobudol účinnosť od 1. 1. 1951 o neoprávnenej držbe a bol by porušený aj § 152 ods. 1 toho istého Občianskeho zákonníka, pretože neoprávnený držiteľ bol povinný vec vydať vlastníkovi a vlastník mohol každého, kto jeho vec neprávom zadržoval, žalovať aby vec vydal a domáhať sa ochrany proti každému, kto neprávom zasahuje do jeho vlastníckeho práva. M. P. rod. P. žalobu podala a u Ľudového súdu v K. a parcely č. 600/3 a 600/4 boli zrušené.

Katastrálny úradníci domnievajú sa, že ako dôchodca v hmotnej núdzi nebudem sa môcť brániť pred súdom pre nedostatok finančných prostriedkov a tak moje vlastnícke práva k dvoru, ktoré sa podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nepremlčujú, kradli, lúpili podvodom a falšovaním a pozmeňovaním pozemkovej knihy tak, že pozemky v držbe, teda len v užívaní prepisovali na vlastníctvo a pozapisovali osobám, ktoré si tieto pozemky do vlastníctva nikdy nekúpili. Úradníci katastra chceli zapísať dve parcely č. 600/3 a 600/4 dvom osobám, ktoré si tieto parcely nikdy nekúpil, nikdy neboli uvádzané v žiadnej katastrálnej mape a nemohli ich ani zdediť, pretože si ich nekúpili ani ich predchodcovia a preto A. D. a M. G., uvádzané v rozhodnutí Po-1/2008-4 nemohli byť ani účastníkmi

konania ROEP. Ja som dal toto nezákonné, nepravdivé a zavádzajúce rozhodnutie preskúmať súdom podľa poučenia v zmysle § 247 a nasl. OSP. ...

Krajský súd v Banskej Bystrici preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu žalovaného podľa § 250j ods.2 písm. c/ zrušil, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre zákonné a správne posúdenie veci.

... Najvyšší súd SR nemal právo moju žalobu zamietnuť, ale mal sa zaoberať dôkazmi pripojenými vo veci doplnenia žaloby zo dňa 8. 7. 2009, ktoré som k žalobe doručil dňa 26. 8. 2009, že v identifikácii č. 642/94 zo dňa 7. 4. 1994 parcely č. 600/3 a 600/4 v dedičskom konaní 589/93 sú už vedené ako dvor parcela č. 600 v katastri nehnuteľností na J. P. 356 m² a na P. P. 178 m², preto Najvyšší súd SR vo svojom nezákonnom rozsudku 1 Sžr/3/2010-140 nemal právo obnovovať parcely č. 600/3 a 600/4, ale mal potvrdiť správny a zákonný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ktorý zistil pochybenia správnych orgánov a v súlade platných zákonov zrušil nezákonné rozhodnutie Po-1/2008 zo dňa 9. 6. 2009, aby som mohol pred Okresným súdom vo Zvolene dokázať moje vlastnícke práva. Identifikáciu č. 642/94 zo dňa 7. 4. 1994 mal najvyšší súd k dispozícii.

Ďalšie dôkazy k môjmu vlastníckemu právu sú nasledovné:

Správa katastra Z., Z. doručila mi dňa 25. 4. 2008, Register obnovenej evidencie pôdy (ďalej len ROEP) v katastrálnom území P. s chybnou výmerou mojich pozemkov.

Pozemky v registri nezodpovedali mojej tretine dvora kúpnej zmluvou RI 218/80 zo dňa 8. 7. 1980 ktorú vyhotovil advokát. Touto zmluvou zakúpili sme si s manželkou Z. rod. P. 1/3-inu dvora o výmere 178 m² vedený v evidenčnom liste číslo 525, ktorého kópiu pripájam ako dôkaz č. 3.

Pozemky z parcely č. 600 sme si kúpili s manželkou v roku 1980 a evidenčné listy v tom období boli platné verejné listiny a platili do 1. 1. 2005. Najvyšší súd SR sa tými dôkazmi nezaoberal.

Najvyšší súd SR rozsudkom 1 Sžr/3/2010 zo dňa 22. 11. 2011 porušil § 6 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom. Podľa tohoto zákona podklady potrebné na zostavenie registra sa zisťujú z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov alebo inými oprávnenými osobami, z archívov, z listín predložených účastníkmi konania a z iných dôkazov. Podľa ods. 2 tohoto zákona, Správny orgán zabezpečí zostavenie návrhu registra

na základe údajov zistených podľa odseku 1 a ďalších podkladov, čo splnené nebolo. Štátne orgány nekonali na základe čl. 2 Ústavy SR v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Predsedníčka komisie na obnovu evidencie pozemkov v k. ú. P. Bc. D. K. v prílohe registra zo dňa 16. 4. 2008 doručila mi dňa 25. 4. 2008 listinu v ktorej uvádza, že pre vypracovanie registra boli použité podklady z operátu pozemkovej knihy, dedičské rozhodnutia, listy vlastníctva a iné dostupné listiny. Toto sú nepravdivé údaje. Do omylu boli uvedení účastníci konania, spracovateľ registra, ale aj Najvyšší súd SR, ktorý na základe podvodu moju žalobu zamietol. Pre vypracovanie registra neboli použité všetky podklady z operátu pozemkovej knihy, pretože vložka č. 382, z ktorej pochádza moja tretina dvora 178 m² bola v konaní ROEP obchádzaná. Účastník konania ROEP J. R. vložku č. 382 do konania predložil, ale úradníci katastra ju ignorovali, zámerne obchádzali a zrejme ju zatajili aj pred Najvyšším súdom SR keď o nej nerozhodol, preto rozsudok ktorým súd moju žalobu zamietol je neplatný!

Boli použité nezákonné pozmenené vložky, v ktorých pozemky v držbe boli prepísané na vlastníctvo pre osoby, ktoré nemohli byť účastníkmi konania ROEP.

Pokiaľ predsedníčka komisie uvádza, že boli použité dedičské rozhodnutia, tak pravdivé dedičské rozhodnutia použité neboli, ale boli použité chybné a zavádzajúce dedičské rozhodnutia a tými boli uvedený do omylu účastníci konania, komisia ROEP, aj Najvyšší súd SR. K tomu predkladám nasledovné dôkazy:

Ako dôkaz č. 4 pripájam kópiu z originálu Rozhodnutia D 1089/90, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 8. 1990 a podľa ktorého som zdedil okrem iných nehnuteľností podiel zo zastavanej plochy dvora parc. č. 600/2, 600/5 po mojej manželke Z. R. rod. P., naposledy bytom P... ktorá zomrela dňa 9. 7. 1990. ale v registri je vedená ako žijúca osoba a po smrti nadobudla 1/5 dvora, nevieme v ktorej časti parcely č. 600 sa jej vlastníctvo nachádza a prečo mám opakovane po manželke dediť? Je možné, aby Najvyšší súd SR podľa takýchto bludov a takéhoto podvodu moju žalobu zamietol? ...

Najvyšší súd SR zamietol moju žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ako v odvolaní žiadal odvolateľ, ale nevyhovел odporcovi, že konanie zastavuje a nezrušil ani nepotvrdil rozhodnutie odvolateľa. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici

23 S/74/2009-96 zo dňa 12. 8. 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. 12. 2011 nezrušil.

Domnievam sa, že nátlak na vôľu poškodeného bol vykonaný aj tým, že bol pozmeňovaný obsah rozhodnutia súdov, notárstiev a iných listín a násilím bolo odoberané moje vlastnícke právo a právo mojej rodiny.

Ako dôkaz č.5 pripájam k tejto sťažnosti kópiu z originálu OSVEDČENIE O DEDICŤSTVE č. 14 D/1538/2002 zo dňa 25. 3. 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 10. 4. 2003. Týmto rozhodnutím JUDr. A. M. notárka, ako súdna komisárka podľa čl. VI. ukladá, že Katastrálny úrad Banská Bystrica, Správa katastra Z. vykoná záznam tejto listiny v katastri nehnuteľností tak, že okrem iného ALV: vložka č. 382, vložka č. 3028 bez zmeny, BLV: J. R. a A. H. nadobúdajú po 1/6-ine.

Poručiteľ J. P. nadobudol dvor kúpou podľa platne registrovanej zmluvy dňa 1. 6. 1932 1/3-inu dvora z parcely č. 600 o výmere 534 m² ako som už vyššie uviedol. Druhú tretinu si kúpil od svojej sestry z vložky 382 pod B. rad. č. 1 od A. R. rod. P. a to kúpnu zmluvou registrovanou pod RI. 105/68 dňa 1. 6. 1968 vo vl. č. 3028 na menách prevodkýň, vedené u Strediska geodézie vo Z. v ev. nehnuteľností pre obec P. ako EN 600 zast. pl. 534 m². J. R. a jeho sestra A. H. sú zákonní dedičia po J. P., pretože ich matka Z. R. rod. P. zomrela skôr ako ich starý otec J. P. a Najvyšší súd SR to zrejme nevie, keď sa pokúsil obnoviť parcele č. 600/3 a 600/4, ktoré neexistujú, pretože boli zrušené súdom. J. R. zákonným spôsobom nadobudol 1/6-inu z vložky č. 382 a 1/6-inu z vložky č. 3028, spolu 1/3-inu 178 m² dvora a rovnakým spôsobom nadobudla dvor aj A. H. rod. R. 1/3 dvora.

Predsedníčka komisie K. tiež uviedla, že pri spracovaní údajov boli spracovateľom odstránené zápisy z predchádzajúcich období. Vo veci ROEP nemohli byť odstraňované žiadne zápisy a listiny, bol by tým porušený § 6 zákona č. 180/1995 Z. z.

Nemalo byť odstránené ani Uznesenie Ludového súdu v K. zo dňa 9. 10. 1959 Čd 169/59, ktorým súd povoľuje v pozemkovej knihe k. ú. Obce Pliešovce vo vložke č. 382 zápis na základe kúpno predajnej zmluvy schválenej ONV v K. dňa 29. 4. 1959 pod č. Výst. 3386/59/28. Kópiu uznesenia Čd 169/59 pripájam k sťažnosti ako dôkaz č. 6.

Ludový súd v K. povoľuje odpredať podiel dvora v 1/3-ine z vložky č 382 podľa B 3 patriaci M. P. rod. P. a to tiež dokazuje, že spoločný dvor na parcely č. 600 bol zrušený.

Najvyšší súd porušil § 159 ods. 2) O. s. p. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého a je záväzný aj pre katastrálnych úradníkov, aj pre Najvyšší súd SR.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Navrhujem Ústavnému súdu SR zrušiť Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 1 Sžr/3/2010-140 zo dňa 22. 11. 2011 a navrhujem zákonný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 23S/74/2009-96 zo dňa 12. 8. 2010 ako správny potvrdiť.

Navrhujem nahradiť J. R. trovy konania vo výške 350 Eur. ...

Navrhujem uhradiť škodu spôsobenú prietahmi konania nezákonným zamietnutím mojej žaloby, a tým neumožnenie zápisu môjho práva do katastra nehnuteľností a tiež znemožnenia odpredania mojich nehnuteľností, čím mi škoda vznikla a stratu ušlého zisku z prenájmu mojich nehnuteľností, čo predstavuje sumu 1500 Eur.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva vlastníť a dediť majetok zaručeného v čl. 20 ústavy postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom č. k. 1 Sžr 3/2010-140 z 22. novembra 2011.

Ústavný súd podotýka, že podľa čl. 127 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať len fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavnú sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv a slobôd iných osôb, nie svojich (napr. I. ÚS 56/98, III. ÚS 137/03).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ namieta postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sžr 3/2010 a jeho rozsudok z 22. novembra 2011, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 18. februára 2013.

Z uvedeného vyplýva, že nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a že návrh sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazaný na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2013